

Arrest

**nr. 60 131 van 21 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DHONDT, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 juni 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit het dorp Strofc (gemeente Vushtrri) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Midden 2003 ontdekte u dat u homoseksueel bent, wat u voor iedereen geheim hield. U had seksuele relaties met twee Albanezen en ook met een Serviër. Deze laatste, M.(...) P.(...), kende u sinds 2003. Jullie hadden tussen 2003 en 2009 enkele kortstondige relaties. Eind 2009 begonnen jullie opnieuw een seksuele relatie, tot uw broer begin 2010 u en M.(...) samen in het park betrapte. Bij zijn thuiskomst vertelde uw broer wat hij had gezien aan de rest van de familie en sindsdien verboden ze u de toegang tot het huis. Drie weken later probeerde u nog eens met de familie te praten, maar ze bedreigden u. Ze zeiden dat u grote problemen zou ondervinden, moest u nog eens terug naar huis komen. Omdat de politie u niet constant zou kunnen beschermen, ging u bij geen enkele instantie hulp zoeken. U verbleef 6 à 7 maanden bij kennissen en vrienden in Prishtinë. Daar ondervond u geen problemen. Omdat u schrik had dat uw familie u iets zou aandoen en omdat u veel stress had, vertrok u op 3 juni 2010 uit Kosovo naar België. U arriveerde in België op 6 juni 2010 en de volgende dag diende u een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw UNMIK rijbewijs (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo), afgeleverd op 6 juni 2005.

B. Motivering

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u bedenkelijke en weinig overtuigende verklaringen aflegde betreffende uw relatie met M.(...) P.(...). Ofschoon u beweerde sinds 2003 enkele kortstondige (seksuele) relaties met hem te hebben gehad (CGVS, p. 9), bleek u maar weinig informatie te kunnen geven over deze persoon. Zo kon u naast een paar algemeenheden – zijn naam, leeftijd en waar hij verbleef – weinig meer vertellen over M.(...). U gaf hieromtrent de merkwaardige uitleg dat u niet veel meer dan dat weet over hem omdat u hem nooit heel veel vragen stelde en daar eigenlijk niet echt in geïnteresseerd was (CGVS, p. 10). Voorts verklaarde u dat u en M.(...) geen gemeenschappelijke interesses hadden en nooit activiteiten samen deden (CGVS, p. 12). Uw bewering dat u en M.(...) nooit diepe conversaties hadden is uiterst bevreemdend aangezien u stelde dat jullie, als er veel volk in de buurt was, enkel met elkaar konden praten (CGVS, p. 12). Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat u slechts vage antwoorden kon geven op de vragen of M.(...) veel andere liefdesrelaties heeft gehad, sinds wanneer hij zich aangetrokken voelde tot mannen en of hij ooit is uitgegaan met vrouwen (CGVS, p. 12 -13). In dit verband kan tevens opgemerkt worden dat het zeer merkwaardig is dat u sinds uw komst naar België een vijftal maanden geleden geen enkel contact meer heeft gehad met M.(...). Uw uitleg dat u niet goed met internet kan werken en dat u uw telefoon weggaf en uw telefoonkaart weggooid (CGVS, p. 18) overtuigt geenszins.

Ook omtrent het algemeen bekend geraken van uw seksuele geaardheid bij uw familie en vrienden rijzen ernstige twijfels. U verklaarde door uw broer betrap te zijn geweest terwijl u seksuele betrekking had met M.(...) in een openbaar park (CGVS, p. 6). Het is uiterst merkwaardig dat u, als persoon die niet eens openlijk durft te spreken over zijn homoseksualiteit (CGVS, p. 13), wel overdag met een man op een publieke plaats seksuele betrekkingen heeft (CGVS, p. 6). Tevens merkwaardig is het feit dat u zich de datum waarop u door uw broer betrap werd niet kon herinneren. U gaf enkel het vage antwoord dat het ergens begin 2010 moet zijn geweest (CGVS, p. 7). Aangezien deze gebeurtenis volgens uw verklaringen geleid heeft tot het bekend geraken van uw homoseksuele geaardheid, met als gevolg de problemen met uw familie en dus een grote impact heeft gehad op uw leven, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zich de datum waarop dit voorviel nog herinnert. Tot slot kan wat betreft uw homoseksuele beleving vastgesteld worden dat het u aan kennis over de homoseksuele gemeenschap in Kosovo ontbrak. Zo kende u geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen. U deed ook geen enkele moeite in Kosovo daarnaar op zoek te gaan (CGVS, p. 13). Daarnaast kon u geen organisaties die instaan voor de belangen van homoseksuelen noemen. De belangrijke Kosovaarse homo-organisaties QESH en Elysium, waren u compleet onbekend (CGVS, p. 13 -14). Sinds uw komst naar België in juni 2010 heeft u voorts evenmin enig initiatief ondernomen om u te informeren over homo-organisaties en ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen (CGVS, p. 15).

Gelet op bovenstaande vaststellingen aangaande uw homoseksuele beleving, uw relatie in Kosovo met M.(...) P.(...) en het publiek bekend geraken in Kosovo van uw geaardheid, komt ook uw bewering door uw familie uit de woning te zijn gezet en uitgesloten te zijn, op de helling te staan.

Wat er ook van zij, u heeft onvoldoende elementen aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangehaalde problemen zijn vooreerst van louter intrafamiliale aard. Uit niets in uw verklaringen blijkt dat u behalve met uw familieleden ooit andere problemen had, noch met andere burgers, noch met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 18). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw problemen lokaal van aard waren daar u enkel thuis in Strofc problemen kende met uw familie. Uit niets blijkt bovendien dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. Vooreerst verklaarde u dat u zonder problemen 6 à 7 maanden bij vrienden in Prishtinë verbleef, nadat u door uw ouders uit het huis werd gezet (CGVS,

p. 2 en 9). U stelde echter dat uw vrienden uw seksuele geaardheid uiteindelijk ook te weten kwamen en dat u toen uit Kosovo bent vertrokken (CGVS, p. 9). Gevraagd of u zich niet ergens alleen kon vestigen repliceerde u dat u in Kosovo niemand meer had en het u aan geld voor een woning ontbrak (CGVS, p. 17). Deze aangehaalde motieven zijn echter problemen van socio-economische aard die geen verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Tot slot blijkt nergens uit uw verklaringen dat u voor uw problemen met uw familie geen of onafdoende beroep kon - of bij een eventuele herhaling van uw problemen omwille van uw homoseksuele geaardheid in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, met wie u, zoals reeds aangehaald, geen problemen kende. Uw verklaring voor deze problemen in het verleden met uw familie geen aangifte te hebben gedaan bij de politie omdat de politie u niet altijd en overal zou kunnen beschermen en omdat u aan deze problemen niet meer ruchtbaarheid wou geven, is onafdoende (CGVS, p. 14). Het is immers de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Bovendien hoeft bescherming niet absoluut te zijn. Bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. Er kan dan ook geenszins zonder meer besloten worden tot een gebrek aan of onwil tot bescherming van de aanwezige autoriteiten. Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat Kosovo onder UNMIK-bestuur een wetgeving inzake antidiscriminatie van hoog internationaal niveau gekregen heeft. Hoewel het niet te ontkennen valt dat een groot deel van de Kosovaarse bevolking homoseksualiteit nog steeds stigmatiseert, blijkt dat het klimaat ten aanzien van homoseksuelen toleranter geworden is. Dit is ondermeer de vrucht van publieke campagnes die homofobie bestrijden. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat als iemand op grond van zijn seksualiteit aan geweld of pesterijen zou worden blootgesteld, de Kosovaarse politie wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen en dat de politie, met de steun van EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo), zal ingrijpen. Voor diegenen die vervolging vrezen zijn er immers voldoende wettelijke procedures voorzien voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat u tevens naliel u voor uw problemen omwille van uw homoseksuele geaardheid te richten tot andere instanties in Kosovo (CGVS, p. 14).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Het door u neergelegde rijbewijs is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien die enkel uw identiteit aantoont, wat door mij niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Volgens verzoeker is de motivering van de bestreden beslissing onjuist en oneerlijk en vormt ze een 'post factum'-redenering waarbij de situatie van verzoeker achteraf wordt bekeken en vergeten wordt om zijn handelen in de juiste context te plaatsen. Aangaande de beperkte informatie die verzoeker kan verstrekken over zijn relatie met M.P. merkt verzoeker op, onder verwijzing naar de bewuste passages uit het gehoorverslag, dat hij wel degelijk veel meer informatie dan de naam, leeftijd en verblijfplaats van M.P. heeft meegedeeld. Verzoeker benadrukt tevens dat zijn relaas dient te worden gekaderd binnen de maatschappelijke houding ten aanzien van holebi's in Kosovo waar men homofob is, waardoor hij zich genoodzaakt zag een bijzonder oppervlakkige, louter seksuele en bovenal geheime relatie te hebben met M. Volgens verzoeker tracht de commissaris-generaal het homofob karakter van de Kosovaarse maatschappij en de discriminatie, bedreiging en verdrukking van holebi's te weerleggen door te wijzen op de wettelijke procedures die voorzien zijn, in het bijzonder de Anti-discriminatiewet van 2004. Op grond van de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd en zijn eigen vertaling van passages daaruit, stelt verzoeker dat het geen twijfel lijdt dat de Anti-discriminatiewet van 2004 nog

steeds niet werd geïmplementeerd in de Kosovaarse maatschappij. Verzoeker stelt dat holebi's nog altijd openlijk worden gediscrimineerd, vernederd en bedreigd en hiervoor geen afdoende rechtsbescherming vinden. Verzoeker vervolgt dat de Anti-discriminatiewet van 2004 werd opgesteld in de schoot van UNMIK en het dan ook niet hoeft te verbazen dat deze wet in de praktijk niet wordt erkend door de autoriteiten. Aan de hand van een aantal incidenten die verzoeker citeert uit de stukken die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd stelt hij dat het geen verder betoog behoeft dat de holebi-gemeenschap in Kosovo tot op heden bedreigd en vervolgd wordt waardoor hij zijn relatie met M. niet openlijk kon beleven. Verzoeker stelt dat hij daarom tijdens het gehoor aangaf niet geïnteresseerd te zijn geweest om veel vragen te stellen en de persoonlijke informatie over de homoseksuele partner tot een minimum te beperken. De contacten met M. waren volgens verzoeker slechts kortstondig en vonden slechts om de twee tot drie weken plaats waardoor er geen ruimte was voor diepgaande gesprekken. Verzoeker wijst erop dat de relatie die hij met M. onderhield slechts gericht was op seksueel contact en dat het feit dat hij er wel in slaagde om seksuele contacten te hebben met een andere man op een publieke – zij het beschutte – plaats doch zijn relatie niet openbaar beleefde, hoeft geen reden te zijn om aan zijn relaas te twifelen. Verzoeker merkt op dat hem het gebrek aan enige kennis omtrent de homo-organisaties niet kan worden verweten omdat deze organisaties zelfs niet geregistreerd zijn uit vrees voor vervolging van de leden waardoor de bewering van de commissaris-generaal dat het zou gaan om belangrijke Kosovaarse homo-organisaties moeilijk kan worden bijgetreden. Verzoeker benadrukt dat beide organisaties zelfs geen officiële website hebben. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal evenmin kan worden bijgetreden waar hij stelt dat uit de vaststelling omtrent verzoekers relatie ertoe afgeleid kan worden dat zijn bewering dat hij door zijn familie uit de woning werd gezet, op de helling komt te staan.

Vervolgens oppert verzoeker dat de commissaris-generaal verkeerdelijk besluit dat zijn problemen van intrafamiliale en lokale aard zijn en uit niets blijkt dat verzoeker zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. Verzoeker gaf in het gehoorverslag aan dat hij nooit problemen heeft gehad met andere burgers, maar hieruit mag men volgens verzoeker niet besluiten dat hij zich elders in Kosovo zou kunnen vestigen. Op grond van een reserme citaten uit de stukken die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt en de stukken uit het administratief dossier besluit verzoeker dat hij gedoemd is ondergedoken te leven en zijn geaardheid te verstoppen. Hij vreest bovendien dat hij het voorwerp zal uitmaken van vervolging door zijn familie, door andere Kosovaren en zelfs door de autoriteiten. Het feit dat hij zijn homoseksualiteit niet openlijk kan beleven maakt volgens verzoeker een schending uit van artikel 3, 5 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het feit dat hij bij zijn vrienden heeft verbleven en na enkele maanden moest vertrekken van zodra zij ingelicht waren over zijn seksuele geaardheid, toont aan dat zijn problemen niet van louter familiale aard zijn. Verzoeker poneert dat de daden van vervolging zo ernstig zijn dat ze een schending vormen van de grondrechten en daden betreffen van lichamelijk en geestelijk geweld en administratieve, politieke en gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd.

Verder beweert verzoeker op grond van de informatie die door de commissaris-generaal werd aangebracht en waaruit hij citeert dat het manifest onjuist is dat nergens uit blijkt dat hij voor zijn problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Verzoeker herhaalt dat de Anti-discriminatiewet van 2004 door de autoriteiten als dode letter wordt beschouwd, maar stelt dat de autoriteiten zich ook zelf schuldig maken aan gewelddaden en beledigingen tegen minderheden, in het bijzonder de holebi-gemeenschap. Verzoeker citeert opnieuw passages uit de stukken die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt en merkt daarbij op dat men in dergelijke omstandigheden niet redelijkerwijze van verzoeker kan verwachten dat hij zich eerst wendt tot de politie alvorens Kosovo te verlaten. Hij mocht er volgens verzoeker van uitgaan dat een beroep op de plaatselijke autoriteiten een averechts effect zou hebben. Het feit dat hij geen aangifte deed, doet dan ook geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker besluit dat de beoordeling van de commissaris-generaal onredelijk is en hij op grond van de voorliggende argumentatie niet tot de conclusie kon komen dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond is. Verzoeker stipt aan dat het onomstotelijk vaststaat dat hij het voorwerp was van daden van vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt ook dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep, met name de holebi-gemeenschap, die moet worden beschouwd als een groep met een eigen identiteit omdat zij in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie ontwikkeld wordt met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus en hij verwijst naar zijn middel dat hij bij de bespreking van de

vluchtelingenstatus heeft uiteengezet om te besluiten dat verzoeker bij terugkeer naar Kosovo een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, met name foltering en minstens een onmenselijke én vernederende behandeling.

2.2. De middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid gezamenlijk behandeld. Verzoeker oefent in zijn middel inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing waardoor hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De bestreden beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker bedenkelijke en weinig overtuigende verklaringen aflegde betreffende zijn homoseksuele relatie met M.P. Hij legde tevens weinig aannemelijke verklaringen af over de algemene beleving van zijn homoseksuele geaardheid en het bekend raken ervan bij zijn familie wat de reden vormde voor zijn vlucht. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoekers problemen van louter intrafamiliale aard zijn en hij geen problemen kende toen hij elders in Kosovo bij zijn vrienden verbleef. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij voor zijn problemen geen beroep kon doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt gewezen op een aantal wetgevende initiatieven en campagnes tegen homofobie in Kosovo en wordt vastgesteld dat verzoeker naliet zich tot andere instanties te wenden.

2.4. Hoewel verzoeker op grond van zijn antwoorden uit het gehoorverslag beweert dat hij wel degelijk meer informatie dan de naam, de leeftijd en de verblijfplaats kan geven over M.P. met wie hij beweert een homoseksuele relatie te hebben gehad, blijkt uit datzelfde gehoorverslag dat verzoeker zelf toegeeft dat hij niet veel over hem weet, dat hij nooit veel vragen heeft gesteld en dat hij daarin eigenlijk niet geïnteresseerd was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 10). Verzoeker stelt trouwens expliciet dat hij met M.P. geen gemeenschappelijke interesses had en geen gezamenlijke activiteiten ontplooid (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 12). De Raad merkt op dat verzoeker op grond van dezelfde summier antwoorden tot een andere conclusie komt dan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar hierbij niet overtuigt. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij meer interesse aan de dag legt voor en een uitgebreidere kennis tentoonspreidt over de man waarmee hij beweert een intieme relatie te hebben gehad, bij uitstek omdat hun contacten vaak beperkt bleven tot gesprekken, met name wanneer er anderen aanwezig waren in het park waar zij afspraken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 13). Verzoeker brengt overigens niets in tegen de pertinente vaststelling dat het onaannemelijk is dat hij sinds zijn aankomst op Belgisch grondgebied nog geen enkel contact heeft opgenomen met zijn vriend (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 18). Dergelijk gebrek aan interesse maakt verzoekers asielaanvraag on geloofwaardig.

2.5. Verzoeker tracht zijn gebrek aan kennis en interesse te verschonen door te verwijzen naar een aantal algemene maatschappelijke problemen bij de implementatie van de anti-discriminatie wetgeving en de heersende homofobie in de Kosovaarse samenleving, wat trouwens in de bestreden beslissing geenszins wordt ontkend. Deze algemene maatschappelijke factoren kunnen inderdaad verklaren waarom verzoeker zijn geaardheid niet openbaar zou kunnen beleven, maar vormen geen rechtvaardiging voor zijn gebrek aan persoonlijke kennis. De Raad merkt terloops op dat, hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat hij gedoemd is ondergedoken te leven en zijn geaardheid te verstoppen, dat hij zelf verklaarde in het openbaar, in het park, betrekkingen te hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 6). In elk geval vormt de maatschappelijke positie van de halebli-gemeenschap geen rechtvaardiging voor verzoekers onwetendheid omtrent het individu waarmee hij beweert een intieme relatie te hebben gehad. Het betoog over de maatschappelijke context toont evenmin verzoekers individuele vervolging aan en bewijst niet dat hij een ernstige poging heeft ondernomen om zich op de bestaande wetgeving, waarrond weliswaar nog sensibilisering noodzakelijk is, te beroepen.

2.6. Verzoeker beschrijft voorts een aantal incidenten die worden vermeld in de stukken die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd. Voor zover deze informatie, met name over gevallen van intimidatie en geweld vanwege politie- en ziekenhuispersoneel, over de keuze van een organisatie om zich niet te registreren en over de bedreigingen ten aanzien van een mensenrechtenactivist, toelaten te besluiten tot een klimaat van homofobie in Kosovo, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hijzelf te lijden zou hebben onder dit klimaat of het slachtoffer zou kunnen worden van de beschreven incidenten. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota volstaat het verwijzen naar getuigenissen, algemene rapporten en vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft, een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat

zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 9 juli 2003, nr. 121.481). Bovendien werden verzoekers verklaringen over zijn homoseksuele relatie, zoals hierboven uiteengezet, terecht ongeloofwaardig bevonden, verklaarde hij dat hij zelf enkel problemen met zijn familie vreesde (stuk 8, Vragenlijst, p. 2) en gaf hij aan nooit problemen met de autoriteiten of met andere burgers te hebben gehad (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 18). Verzoeker beschrijft trouwens in zijn verzoekschrift de problemen die hij elders in Kosovo of met de autoriteiten zou hebben als loutere hypothese.

2.7. Verzoekers bewering dat de homo-organisaties niet geregistreerd zijn en geen officiële website zouden hebben, vormt geen geldige rechtvaardiging voor verzoekers totale gebrek aan kennis over de homoseksuele gemeenschap in Kosovo. Zo kent verzoeker blijkens zijn verklaringen geen enkele term die voor homoseksuelen wordt gebruikt, weet hij geen enkele ontmoetingsplaats te noemen en tast hij in het duister over de naam van de organisaties die voor hun belangen opkomen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 13-14). Hieruit kan inderdaad worden besloten dat verzoekers kennis dermate klein is dat het onaannemelijk is dat hij tot de homo-gemeenschap behoort waardoor zijn poging om zijn problemen te verbinden met één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag door te beweren dat hij tot de sociale groep van de holebi-gemeenschap behoort, niet kan worden aanvaard.

2.8. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.9. Wanneer in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat, is er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming indien men, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van de asielzoeker kan verwachten dat hij in dat deel van het land zijn toevlucht zoekt. Verzoeker beweert dat hij zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen omdat hij gedoemd zou zijn ondergedoken te leven. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat verzoeker zelf aangaf dat hij gedurende enkele maanden zonder problemen bij vrienden in Prishtinë kon verblijven en dat hij zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen wegens geldgebrek (stuk 3, gehoorverslag CGVS 25/10/2010, p. 17). Verzoekers betoog op grond van de citaten dat hij overal aan ernstige vervolgingen zou blootstaan zowel van burgers als van de autoriteiten, vindt geen steun in zijn eigen verklaringen. Hij had immers eerder al aangegeven enkel zijn familie te vrezen (zie punt 2.5.).

2.10. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoeker beperkt zich tot een betoog over de ineffectiviteit van de in Kosovo geboden bescherming, maar maakt geenszins aannemelijk dat hij zelf enig initiatief genomen heeft om zich op deze bescherming te beroepen alvorens internationale bescherming te zoeken.

2.11. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat er in verzoekers land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de artikelen 3, 5 en 14 van het EVRM. Zijn beweringen op dit punt kunnen echter niet worden gevolgd. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Uit wat hierboven werd toegelicht blijkt dat geen schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan worden aanvaard.

Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekers niet het voorwerp uitmaken van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag "(...) worden besloten dat de (...) aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist." (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 14 van het EVRM, dat het discriminatieverbod bevat, merkt de Raad op dat verzoeker niet nader uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing een onderscheid zou invoeren met betrekking tot de in het EVRM vervatte rechten.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vastgesteld.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN